

metro и пеш имам до зъболекарката. Чакането и бавенето там, – и още един час за връщането – и ето така ми минава целият полуден. Върна се в къщи изморена, като че Бог знае де съм ходила и какво съм работила. Почина си малко, после изляза за обяд, или вечеря – и кажи-речи, това ми са за сега дните, и така ще продължава, навярно до 15 октомври. А вечерите? След вечеря, понякога отиваме с Невена Константинова и художничката Мара Кантарджиева в някое Café – три големи и много посещавани има в моя квартал: „Домът“, „Куполата“ и „Ротондата“. Седим там, пием кафе и гледаме. Свят много, – често не можеш място да намериш да седнеш, – най-разнообразен свят, интересен, пъстър. Разбира се, меркат се и други българи освен нас. Седим, зяпаме и понякога тъй се заплеснем, че не си продумваме.

Друг път ходим на театър, на опера. Концертите още не са почнали. Големите артисти още не са се върнали от курортите. – Тук сезонът почва по-късно. Все пак видях няколко много хубави работи. – Между другото, сега, на 1 септ. се откри сезона в т. „Сара Бернар“ с италианската артистка Фалконети в традиционната „Дамата с камелиите“. – Артистката беше чудесна! Освен Рачо Стоянов^{IV}, имаме още двама млади кавалери: – един наш сливенец Козаров, и един млад доктор – тук на специализация – Сеизов. С тях ходихме веднаж в голямото Ревю „Палас“ дето видях известната Рахел Мелер.²¹ Друг път в тукашния Луна-Парк, и два пъти из Монмартъра, дето има много интересни кабарета. В едно от тях – La boule poire – даже танцувах.

Но сега, с тези болки в зъбите, ми се развали дотолкова настроението, че казах на всички, че заминавам за един месец, за да не ме търсят. А после почват занятията в Alliance française, дето трябва да се работи сериозно. –

^{IV} Рачо Стоянов – писател-драматург.